

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 902/2016-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. decembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Kuročkom, Advokátska kancelária, Obchodná 2, Michalovce, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. VII/2 Gn 166/13/1000 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. októbra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „špeciálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. VII/2 Gn 166/13/1000. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 27. októbra 2016.

Zo sťažnosti vyplýva nasledovné:

«I.

Skutkový stav

Jasné, podrobné avšak špecificky diferencované skutočnosti na ktoré som sa sťažoval jednak na trestnom odbore ako aj na netrestnom odbore Generálnej prokuratúry SR:

Svojim podaním označeným ako „Tretí opakovaný podnet vo veci VII/2 Gn 166/13/1000-34 Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky“ zo dňa 29. júna 2016 som sa domáhal svojho práva v ňom uvedeného a to o prešetrenie privatizácie [REDAKOVANÉ] okr. Michalovce.

Namietal som spôsob vybavovania mojich podnetov nielen z hmotnoprávných ale aj procesných dôvodov, že bol porušený zákon konkrétne:

- 1. § 2 Zák. o prokuratúre*
- 2. § 2 ods. 5) Trestného zákona*
- 3. § 36a Zák. o prokuratúre, lebo sa vybavujúci prokurátor nezaoberal prešetrením privatizácie [REDAKOVANÉ] a to efektívnymi faktami uvedenými v pís. a), b), c) na strane -3- sťažnosti a skorších podnetov a navyiac k tomu podotýkam na skutkový stav veci, ktorý vyplýva z Uznesenia Národnej kriminálnej agentúry ČVS: PPZ-625/NKA-PK-VY-2013 zo dňa 30.09.2013 o ktorom nielen kriminálna agentúra ale aj prokurátor Špeciálnej prokuratúry mali vedomosť, nakoľko na str. -8- citujem „V zmysle ustanovenia § 196 ods.2 Trestného poriadku bolo predmetné trestné oznámenie doplnené vyžiadaním na vec sa vzťahujúcich listinných dokladov z Okresného súdu Michalovce, Krajského súdu Košice, Okresnej prokuratúry Michalovce, Krajskej prokuratúry Košice, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, Úradu Košického samosprávneho kraja, Odboru sociálnych vecí a zdravotníctva a Ministerstva zdravotníctva, odboru kontroly, vládneho auditu a sťažnosti“.*

V rámci zabezpečených listinných dokladov boli zistené nasledovné skutočnosti okrem iného na strane -10- citovaného uznesenia prvý odsek citujem „Výstupný formulár F.1(A)5 predložený oznamovateľom v bode 6.2 neobsahuje !!! nájomnú zmluvu [REDAKOVANÉ], ani informáciu o odštatnenom lekárovi [REDAKOVANÉ]. Keďže ho neobsahuje!!!, tak som ho nemohol prevziať, lebo nijako nesúvisel s privatizovaným majetkom. Túto skutočnosť, že som ho neprevzal potvrdila aj NKA v citovanom uznesení, následne okrem iného odsek päť citujem „Podľa § 15 odsek 1 zákona o prevode majetku štátu s vlastníckym právom k privatizovanému majetku prechádzajú na jeho nadobúdateľa práva a záväzky súvisiace s privatizovaným majetkom vrátane neznámich“...

V súlade s výstupným formulárom F.1(A)5 privatizačného projektu číslo 2223 mi mal byť odovzdaný štátny lekár [REDAKOVANÉ] a ďalší dvaja zamestnanci, ktorí boli v pracovnom pomere s [REDAKOVANÉ], čo vyplýva z privatizačného projektu číslo 2223, ale bol mi odovzdaný odštatnený (neštátny - súkromný lekár [REDAKOVANÉ]) s neštátnou stomatologickou ambulanciou, čím nedošlo k prevodu majetku v súlade so zákonom číslo 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu...

S vyššie uvedenými zisteniami NKA sa stotožnil Úrad Špeciálnej Prokuratúry Generálnej Prokuratúry Slovenskej republiky, ako aj Generálna Prokuratúra Slovenskej republiky. Inak povedané stotožnili sa s tým a potvrdili, že mi nebol odovzdaný majetok zo strany Slovenskej republiky v súlade s privatizačným projektom číslo 2223 na jednej strane a na strane druhej zároveň jedným dychom nevideli porušenie zákona o prevode majetku. Preto sa pýtam citujem „ak by GP SR potvrdila, že mi bol odovzdaný zo strany Slovenskej republiky majetok v súlade s privatizačným projektom číslo 2223, t.j. bola by mi odovzdaná štátna stomatologická ambulancia s 3 pracovníkmi, tak ako je to uvedené vo výstupnom formulári F.1(A)5 tak, tak vtedy by bol porušený zákon o prevode majetku“???

Do dnešného dňa nemám ani peniaze, ktoré som zaplatil Slovenskej republike a ani majetok za ktorý som zaplatil.

Preto dôvodne tvrdím, že bol porušený zákon o prevode majetku štátu!

Do dnešného dňa som od porušovateľa môjho práva na súdnu a inú právnu ochranu a základného práva na spravodlivé súdne konanie, nedostal odpoveď na prešetrenie privatizácie [REDAKOVANÉ], okr. [REDAKOVANÉ] od roku 2000 na základe mojich podaní a opakovaných podnetov.

Budem konkrétny a preto sa domáham absentujúceho prešetrenia zákonnosti:

a) vzniku neštátnej zubnej ambulancie na [REDAKOVANÉ] v spojení so schváleným privatizačným projektom vládou SR č. 858/2000.

b) Vydanie povolenia pre [REDAKOVANÉ] v odbore stomatológia KÚ Košice č. [REDAKOVANÉ] vydaného po schválení privatizačného projektu v spojení so schváleným privatizačným projektom vládou SR č. 858/2000.

c) Vzniku a uzavretia Zmluvy o nájme nebytových priestorov a vecného vybavenia č. 187/2000 medzi [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], uzavretej po schválení privatizačného projektu v spojení so schváleným privatizačným projektom vládou SR č. 858/2000.

Toto prešetrenie má podstatný význam, či mi bol odovzdaný sprivatizovaný majetok v súlade s kúpnu zmluvou za ktorý som zaplatil, alebo mi nebol odovzdaný mnou kúpený a zaplatený sprivatizovaný majetok podľa kúpnej zmluvy. Prozaicky povedané bol porušený alebo nebol porušený zákon, a v prípade, že bol zákon porušený čo ja tvrdím, že bol, kto nesie zodpovednosť?... či už trestnoprávnu alebo pracovnoprávnu za daný skutkový stav, ktorý má pre mňa a mojich blízkych fatálne následky.

Do dnešného dňa som nedostal racionálne odôvodnenie faktu, prečo nebol porušený zákon o prevode majetku, keďže mi nebol odovzdaný majetok zo strany Slovenskej republiky.

Celý skutkový stav sa stal v roku 2000 a od tej doby v priebehu toľkých rokov až doposiaľ ani v jednom uznesení, opatrení či vyjadrení porušovateľa môjho práva..., na základe mojich podaní a opakovaných podnetov mi nedal jednoznačnú odpoveď do dnešného dňa.

Porušovateľ svojím krutým alibizmom zastiera porušenie zákona čo sa prieči základným zásadám právneho štátu, ktorým Slovenská republika bez pochyb je a apelujem na čl. 1. ods. 1) Ústavy SR.

Pritom podotýkam na Nález Ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 328/05 a citujem „Súčasťou vlastníckeho práva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je tiež požiadavka, aby súdne konanie, ktoré sa týka aj ochrany tohto základného práva, dôsledne rešpektovalo ústavné princípy právnej istoty, rovnosti a zákazu diskriminácie“. (...)

II.

Porušené základné práva a slobody.

Boli porušené tieto práva a slobody sťažovateľa, ktoré sú zaručené článkom 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2) Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, vyhlásený pod č. 209/1992 Zb., základné právo na spravodlivé súdne konanie.

III.

Právomoc Ústavného súdu Slovenskej republiky

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky si uplatňujem na Ústavnom súde Slovenskej republiky ochranu základných práv a slobôd, nakoľko o ich ochrane nerozhoduje iný súd eventuálne iný orgán. Sťažovateľ vyčerpal opravné prostriedky ako aj iné právne prostriedky, ktoré mi zákon na ochranu základných práv a slobôd poskytuje, ako dôkaz v čl. I.

IV.

Lehota na podanie sťažnosti

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť podávame v zákonnej lehote dvoch mesiacov od dňa kedy mal byť vybavený môj tretí opakovaný podnet, ktorý som podal dňa 30.6.2016 na poštovú prepravu, Úradom Špeciálnej Prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky do konania VII/2 Gn 166/13/1000-34, a lehota 2 mesiacov na vybavenie podnetu uplynula 30.8.2016.“

Sťažovateľ žiada vydať tento nález:

„1. Základné práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1), čl. 48 ods. 2) Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, boli nekonaním respektíve nezákonným konaním Úradu Špeciálnej Prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní číslo VII/2 Gn 166/13/1000-34 porušené.

Ústavný súd SR v zmysle § 56 ods. 3 písm. c), d) zákona o organizácii ústavného súdu zakazuje Úradu Špeciálnej Prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní číslo VII/2 Gn 166/13/1000-34 pokračovať v porušovaní základného práva a slobody a jej prikazuje obnoviť stav pred porušením základného práva a slobody.

3. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky je povinná zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania pre JUDr. M.K. v celkovej sume 363,79,-Eur, s DPH

(tristošesťdesiattri eur a sedemdesiatdeväť centov) do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.»

V doplňujúcom podaní z 15. novembra 2016 doručenom ústavnému súdu 18. novembra 2016 právny zástupca sťažovateľa okrem toho, že na základe výzvy ústavného súdu predložil písomné odpovede špeciálnej prokuratúry z 1. decembra 2015 a z 21. júna 2016, navyše doplnil, že do dnešného dňa (teda zrejme do 15. novembra 2016, pozn.) nedostal relevantnú odpoveď na tretí opakovaný podnet z 29. júna 2016, aj keď „*obsahuje staronové skutočnosti, ktorými porušovateľka môjho práva opovrhuje*“.

II.

Z prípisu špeciálnej prokuratúry č. k. VII/2 Gn 166/13/1000-34 z 21. júna 2016 vyplýva, že ním bolo odpovedané na písomné podanie právneho zástupcu sťažovateľa z 19. mája 2016 označené ako „*d’alší opakovaný podnet vo veci VII/2 Gn 166/13/1000-28 Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR*“. V tejto súvislosti špeciálna prokuratúra poukazuje na odpoveď z 1. decembra 2015, ktorú zaslala právnemu zástupcovi sťažovateľa pod č. k. VII/2 Gn 166/13/1000-28. Už v tomto prípise bolo uvedené, že podanie právneho zástupcu neobsahuje nové skutočnosti, a preto nebude vybavované. Rovnako v liste Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. VII/2 Gn 166/13/1000-24 z 24. februára 2015 bolo uvedené, že prípadné ďalšie podnety v tejto veci bez uvedenia nových relevantných skutočností už nebudú v zmysle ustanovenia § 34 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov vybavované a nebude na ne reagované. Prípis špeciálnej prokuratúry bol podľa rukou písanej poznámky právnemu zástupcovi sťažovateľa doručený 27. júna 2016.

Z prípisu právneho zástupcu sťažovateľa z 29. júna 2016 adresovaného generálnej prokuratúre označeného ako „*Tretí opakovaný podnet vo veci VII/2 Gn 166/13/1000-34 Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky*“ vyplýva, že podaním z 9. februára 2016 a ďalším opakovaným podnetom z 19. mája 2016 sa domáhal prešetrovania privatizácie [REDACTED], pričom

namieta spôsob vybavovania týchto dvoch predchádzajúcich podnetov, a to tak z hmotnoprávných, ako aj procesných dôvodov. Prípis bol odoslaný doporučene 30. júna 2016 a generálnej prokuratúre bol doručený po uložení do poštového priechodu napokon 4. júla 2016.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za oneskorene podanú.

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Sťažnosť smeruje proti postupu špeciálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. VII/2 Gn 166/13/1000, keďže podľa názoru sťažovateľa nedostatočne a nesprávne reagovala na jeho podania a podnety, a to naposledy jej prípisom č. k. VII/2 Gn 166/13/1000-34 z 21. júna 2016, ktorým reagovala na opakovaný podnet sťažovateľa z 19. mája 2016. Tento prípis špeciálnej prokuratúry bol právnenému zástupcovi sťažovateľa doručený 27. júna 2016.

Z uvedeného možno vyvodit', že posledným dňom zákonnej dvojmesačnej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu by bol 27. august 2016, ktorý však pripadal na sobotu. Najbližším pracovným dňom bol až 30. august 2016 pripadajúci na utorok, posledným dňom zákonnej lehoty bol preto 30. august 2016. Znamená to, že sťažnosť, ktorá bola odovzdaná na poštovú prepravu 27. októbra 2016 a doručená ústavnému súdu 31. októbra 2016, je zrejme oneskorene podaná.

Na uvedenom závere nič nemení skutočnosť, že prípis špeciálnej prokuratúry č. k. VII/2 Gn 166/13/1000-34 z 21. júna 2016 sťažovateľ napadol prostredníctvom právneho zástupcu podaním z 29. júna 2016 doručeným generálnej prokuratúre 4. júla 2016 označeným ako „*Tretí opakovaný podnet vo veci VII/2 Gn 166/13/1000-34 Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky*“. Už z predchádzajúcej korešpondencie so špeciálnou prokuratúrou totiž vyplývalo, že ďalšími podnetmi sťažovateľa sa nebudú zaoberať, pokiaľ nebudú obsahovať nové, predtým nenamietané okolnosti.

K dosiaľ uvedenému ústavný súd ako rozhodujúcu skutočnosť dodáva, že sťažovateľ prostredníctvom právneho zástupcu v doplňujúcom podaní z 15. novembra 2016 adresovanom ústavnému súdu sám uvádza, že na tretí opakovaný podnet z 29. júna 2016 nedostal relevantnú odpoveď, aj keď tento „*obsahuje staronové skutočnosti, ktorými porušovateľka môjho práva opovrhuje*“. Inými slovami, sám sťažovateľ uznáva, že v podnete z 29. júna 2016 adresovanom generálnej prokuratúre nové skutočnosti neuvádzal,

pretože uvádzal „*staronové skutočnosti*“, ktorými špeciálna prokuratúra „*opovrhuje*“ (čím mal zrejme na mysli ignorovanie niektorých námietok zo strany špeciálnej prokuratúry).

Vzhľadom na uvedené treba dospieť k záveru, že tretí opakovaný podnet z 29. júna 2016 bol už na prvý pohľad nespôsobilým pokusom o zmenu stanoviska špeciálnej prokuratúry, pretože zákonné možnosti na takúto zmenu už predtým boli vyčerpané. Zároveň to znamená, že podanie tretieho opakovaného podnetu z 29. júna 2016 už na prvý pohľad nebolo možné považovať za využitie účinného prostriedku nápravy voči namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa (§ 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Podanie tohto podnetu preto ani nemohlo mať vplyv na začiatok plynutia zákonnej lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ak bol teda sťažovateľ nespokojný s prípisom špeciálnej prokuratúry z 21. júna 2016, mal sa v zákonnej dvojmesačnej lehote obrátiť na ústavný súd.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. decembra 2016